

KARIN
PETERS

Waar liefde is, blijft hoop

HOOFDSTUK 1.

Ze had alles goed voorbereid, hoewel ze slechts enkele weken de tijd had gehad. Haar koffers waren gepakt, haar nieuwe adres droeg ze bij zich. Niemand wist waar ze heen ging. Haar dochter Mirte van vier jaar had ze alleen verteld dat ze voor enkele dagen weggingen.

Haar auto stond in de garage en was binnendoor te bereiken. Niemand had haar de wagen zien inpakken. Het huis, met alles wat er in stond, zou vanaf morgen worden bewoond door haar zus Cindy. Zij was de enige die wist van haar vertrek, maar ook zij wist niet waarheen. Dat was veiliger.

„Je bent te bang Lynette, veel te bang,” had ze gezegd. Maar zij wist niet alles wat er gebeurd was. En daarbij was haar vriend Lex bij de politie. Dat moest wel een veilig gevoel geven. Trouwens, Cindy was niet bedreigd. Zij stond hier in feite buiten.

Op haar werk bij het Medisch Adviesbureau had Lynette evenmin gezegd dat ze voor langere tijd wegging. Alleen dat ze enkele dagen vrij nam. Ze had haar baan dus niet opgezegd. Later zou ze wel een brief schrijven had ze bedacht.

Zo kwam de laatste dag. Die avond zou ze vertrekken. Mirte was gewoon naar school. Cindy was inmiddels gekomen en zou blijven tot ze vertrok. De volgende dag zou ze met Lex in het huis trekken. Het was voor Cindy een hele vooruitgang. Gezien de flat waar ze nu woonde.

Toch had Cindy haar twijfels of haar zus hier verstandig aan deed. „Weet je het echt heel zeker, Lynette,” vroeg ze voor de zoveelste keer. Haar zus knikte. Haar sprekende bruine ogen waren ernstig. Het contrast met het blonde haar was opvallend. Ze zou echt mooi zijn als ze eens wat meer aan zichzelf deed, dacht Cindy, niet voor de eerste keer. Het litteken op haar wang zag je alleen als je er op gewezen werd. Het litteken op haar rug was erger en zou nooit helemaal wegtrekken. „En dan hebben we het nog niet over de littekens op mijn ziel,” spotte Lynette soms. Maar die zouden hopelijk ook verdwijnen nu ze een heel ander leven begon, dacht haar zus.

„In elk geval houd ik mijn flat nog enkele maanden aan,” zei Cindy nu. „Stel je voor dat je niet kunt wennen, daar waar je nu heen gaat. Of Mirte... Zou je mij toch niet vertellen wat je gaat doen?”

„Dat zou ik heel graag willen,” zei haar zus langzaam. „Maar we weten beiden dat hij hier binnen een week voor de deur staat. Op zoek naar mij.”

„Nou en? Denk je dat ik zo stom zou zijn hem je adres te geven.”

„Nee, dat denk ik niet. Maar toch is het veiliger als je voorlopig van niets weet.”

„Hoe weet ik dan of het goed met je gaat. En met Mirte?” vroeg Cindy, die dol was op haar nichtje.

„Ik zal je bellen,” beloofde Lynette. „En je kunt mij bellen. Ik zal je mijn nieuwe nummer geven. Maar...”

„Vertel het aan niemand,” vulde Cindy aan.

„Ook niet aan Lex.”

„Ook niet aan Lex. Maar hij weet wel dat je voor enige tijd weggaat. Ik heb hem verteld dat je bij een vriendin in het buitenland gaat logeren. Hoewel ik het vreselijk vind tegen hem te liegen. Hij is niet gek. Hij weet ook dat Sander binnenkort vrijkomt.”

De naam was gevallen maar Lynette zei niets. Ze had het gevoel dat als ze over hem praatte, hij dan dichterbij kwam. Té dichtbij.

Nadat Lynette haar dochter uit school had gehaald, vertelde ze het kind dat ze zouden vertrekken voor een lange vakantie. „Maar we komen toch wel terug?” vroeg Mirte verontrust.

„Ik heb een heleboel speelgoed voor je ingepakt,” zei Lynette zonder op haar vraag in te gaan.

Mirte verdween naar haar kamer. „Het is maar de vraag of zij dat allemaal gaat pikken,” zei Cindy. „Je wilt toch niet dat het kind doodongelukkig is.”

„Met een moeder die van angst nauwelijks buiten de deur durft te komen, is ze ook niet gelukkig,” antwoordde Lynette. Haar zus zweeg. Lynette was vastbesloten.

Het had geen zin haar onzeker te maken.

Even later kwam Mirte verontwaardigd naar beneden rennen. „Je hebt bijna alles weggehaald,” zei ze verontwaardigd tegen haar moeder.

„Het is niet weg, het is ingepakt,” verbeterde Lynette.

De grote bruine ogen van haar dochter keken haar verwijtend aan. „Ik wil puppy en pardoes in de auto.”

Lynette dacht even na. Het zou toch niet zo zijn dat ze alles weer moest leeghalen? Dan herinnerde ze zich dat ze Mirtes knuffels in de tas voor de overnachting had gestopt.

„Je krijgt ze straks. We drinken eerst nog een kopje thee.”

„Waarom ga jij niet mee?” vroeg Mirte aan Cindy.

„Ik blijf op jullie huis passen. En ik kom je vast eens opzoeken,” antwoordde deze met een snelle blik naar haar zus. Die reageerde echter niet.

Wat later namen ze afscheid, waarbij ze beiden hun tranen verbeten. Ze wisten dat deze scheiding wel eens lang kon gaan duren.

Lynette installeerde haar dochter met haar knuffels en nog wat speeltjes op de achterbank. Cindy keek hen in de deuropening na. „Ik wil niet weg,” mopperde Mirte op de achterbank.

„We gaan het samen heel leuk hebben,” beloofde haar moeder met meer zekerheid dan ze voelde. Lynette had het idee, waar ze nu naar toe ging dat daar het woord ‘leuk’ allang in onbruik was geraakt. Maar erger dan het een halfjaar geleden was geweest kon het niet worden.

Ze zette een zacht muziekje op en probeerde zich te ontspannen. Ze had een lange reis voor de boeg. Het eerste stuk was bekend voor haar en onvermijdelijk schoten haar gedachten alle kanten uit. Ze dacht er aan hoe ze Sander had ontmoet. Hij was dj in een bar waar hoofdzakelijk jongeren kwamen. Hij was vrolijk, maakte grapjes en zij met haar wat serieuze aard, viel als een blok voor hem. Ze was toen net tweeëntwintig en had wel vriendjes gehad, maar nooit een vaste relatie. Sander vond dat ongelooflijk en ze had toen al moeten begrijpen dat hij een geboren versierder was. Later had hij haar verteld dat hij op zijn zestiende al met zijn eerste meisje naar bed was geweest. Ze maakte zich daar echter niet al te druk om. Hij koos nu voor haar en ze gingen samenwonen. Ze was natuurlijk wel erg naïef geweest, zich niet af te vragen hoe Sander altijd over voldoende geld beschikte.

Geld om uit te gaan, voor etentjes in sjieke restaurants en voor dure kleding voor hen beiden. En toen was ze zwanger. Toen ze het hem, enigszins gespannen vertelde, ze hadden het er nooit over gehad, schoot hij in een onbedaarlijke lachbui. Ze wist niet wat dat betekende, maar ze vond het niet prettig. „Wat is er zo grappig aan?” vroeg ze tenslotte.

„Het idee dat ik op mijn vierentwintigste vader ga worden, werkt op mijn lachspieren. Ik neem aan dat je het kind wilt houden.”

Ze keek hem aan en op dat moment ontstond de eerste barst in haar verliefdheid. „Wat dacht je anders?” vroeg ze koel.

„Weet je zeker dat het van mij is?” Bij deze vraag verscheen het volgende barstje. Ze antwoordde hier niet op en hij knikte. „Natuurlijk. Je bent zo serieus.”

„Denk je dat ik, nu ik jou heb, iets met iemand anders zou beginnen,” vroeg ze verbijsterd.

„Om te beginnen heb je mij niet echt. En ik moet je toch zeggen dat ik zelf niet zo trouw ben. Maar goed, tot nu toe vind ik jou nog steeds de leukste. Maar ik wil wel iets met je afspreken. Het is jouw kind en ik ga me hier niets voor ontzeggen.”

„Je bedoelt, andere vrouwen?”

„Dat zal ervan afhangen hoe jij er uit gaat zien. Ik moet zeggen, in mijn ogen zijn zwangere vrouwen niet echt aantrekkelijk. Maar misschien ben jij een uitzondering.”

Toen had ze geweten dat deze relatie niet blijvend zou zijn, dacht Lynette nu.

Maar ze had gehoopt dat hij zou veranderen als het kind er eenmaal was. Dat was inderdaad zo, maar niet op de goede manier.

Ze was er achter gekomen dat hij in drugs handelde. En dat hij bij middelbare scholen het spul verkocht. Toen ze daar iets van zei had hij haar voor het eerst geslagen. En toch was ze nog bij hem gebleven. Tot hij een keer zijn brandende aansteker bij haar T-shirt hield. Hij had er bij staan lachen toen ze in doodsangst haar shirt uittrok. Het was een flinke brandwond op haar rug, en toen hij zag hoeveel pijn ze had, zei hij dat het hem speet en hield natte handdoeken tegen de verbrande plek. Maar Lynette

wist dat ze bij hem zou weggaan. Ze kon dit leven niet langer aan. Ze kon dit zeker haar dochter niet aandoen. Later begreep ze dat Sander zelf ook gebruikte.

Toen hij haar een keer met een mes te lijf ging en ze een flinke snee in haar wang opliep, was de toen bijna driejarige Mirte erbij. Het kind begon zo hard te gillen dat hij dreigde haar het zwijgen op te leggen. Lynette had het mes zelf gegrepen en hem er serieus mee bedreigd. Hij was toen de deur uit gegaan en zij had de politie gebeld. Ze had alles verteld, ook van de drugs. Hij werd gearresteerd en kreeg bijna acht maanden gevangenisstraf. Ze had hem nog één keer gezien, waar hij haar toevoegde: „Ik vergeef je dit nooit. Als ik vrij kom dan krijg ik je te pakken, jou en je kind.” Lynette had onmiddellijk geweten dat dit geen loze woorden waren. In zijn wereldje liet je zoiets niet over je kant gaan. Lynette had de eerste maanden van zijn gevangenisstraf een ongekende rust ervaren. Maar nu kwam hij volgende week vrij. Ze had al die tijd geweten dat ze niet rustig zou gaan zitten afwachten.

Dat was de reden dat ze nu hier reed. Ze was inmiddels de Franse grens gepasseerd. Mirte was in slaap gevallen en ze besloot zo lang mogelijk door te rijden. Er waren overal hotels en ze was nog lang niet waar ze zijn moest. Het was inmiddels helemaal donker en ze moest haar aandacht bij de weg houden. Het was gelukkig niet druk.

Ze schrok zich wezenloos toen haar telefoon plotseling zijn melodietje liet horen. Maar ze realiseerde zich dat dit niemand anders kon zijn dan Cindy. „Je laat me schrikken,” zei ze niettemin en dan paniekerig: „Hij is toch niet al aan de deur geweest, wel?”

„Natuurlijk niet. Hij komt pas over een week vrij. Ik wilde alleen weten of alles goed is met jullie.”

„Tot nu toe prima. Ik zit nog in de auto. Mirte slaapt en ik ga je niet vertellen waar ik ben.”

„Als je maar geen domme dingen doet,” zuchtte Cindy.

„Dat doe ik nooit. Behalve die keer toen ik iets met Sander begon. Maak je nu maar geen zorgen en ga me alsjeblieft niet iedere dag bellen. Ik ben nu nog maar een halve dag weg.”

Toen ze de verbinding had verbroken dacht ze met genegenheid aan haar zus. Toch fijn dat ze belde, ze voelde zich ineens wat minder alleen. Dat had ze haar natuurlijk moeten zeggen, in plaats van kritiek te leveren.

Ze was inmiddels flink moe van alle emoties en regelingen. En dan kwam daar de spanning bij over wat haar te wachten stond. Ze besloot toch maar op zoek te gaan naar een hotel. Ze had voldoende geld bij zich. Cindy zou regelmatig van haar spaargeld op haar rekening storten, aangevuld met een bedrag voor de huur van het huis, wat Cindy per se wilde betalen.

Zijzelf had flink kunnen sparen. Sander was altijd gul geweest en ze had in die tijd immers zelf ook een baan. Trouwens, ze ging ervan uit dat ze nu toch ook iets betaald zou krijgen. In haar nieuwe baan.

Het was niet eens ter sprake gekomen, realiseerde ze zich.

Het duurde even voor ze een hotel had gevonden. Midden op een plein in een kleine Franse stad. De auto kon ze in een garage parkeren die op slot ging. Ze hoefde dus niet veel uit te laden. Mirte werd half wakker en toen ze haar op het smalle bedje legde, ging ze rechtop zitten. „Waar zijn we mam?” vroeg ze angstig.

„We slapen hier. Jij met mamma op dezelfde kamer, is dat niet gezellig?”

„Ik wil liever in mijn eigen kamer slapen.”

„Dat kan nu even niet. Morgen reizen we weer verder. Wie weet krijg je een mooie kamer.”

Het was een geluk dat Mirte slaap had, anders was ze zeker enige tijd blijven doorvragen. Maar nu ging ze weer liggen, haar knuffels dicht tegen zich aan. Vertederd keek Lynette naar haar dochter. Hoe was het mogelijk dat Sander haar vanaf het begin niet als zijn dochter had willen zien. Mirte droeg ook de achternaam van haarzelf. Hij wist niet wat hij miste.

Zou Sander denken dat hij de draad van zijn leven weer kon oppakken als hij vrij kwam? Dat zou niet erg slim zijn. De politie kende hem nu. Ze zouden hem zeker in de gaten houden.

Ze wist haast zeker dat zijn eerste gang naar hun huis zou zijn. Daarom was zij vertrokken. Gelukkig stond de woning op haar naam. Hij kon Cindy en Lex niet zomaar buiten de deur zetten.

Maar ze moest nu eerst aan zichzelf gaan denken. Sander was haar zorg niet meer. En hij zou dat ook nooit meer worden.

Natuurlijk kon ze niet in slaap komen. Ze had dat ook niet verwacht. Nu kon ze alles nog eens overdenken, te beginnen bij de advertentie die ze bij toeval op internet had gezien.

„Wie wil mij helpen met het verzorgen van mijn vrouw. Wij wonen in een prachtige streek in Frankrijk. Nadere inlichtingen bij Jerôme Rietkerk. En dan een telefoonnummer. Na lang aarzelen had ze gebeld. De schrijver van het bericht nam zelf op met het noemen van zijn voornaam. Ze zei hem dat ze graag nadere inlichtingen wilde over de advertentie en zijn eerste vraag was of het serieus was. „Natuurlijk,” had ze kortaf gereageerd.

„Het is niet de eerste keer dat ik een oproep doe en er is uit Nederland niet eerder gereageerd,” verontschuldigde de man zich.

„Ik wil uit Nederland weg,” zei ze kortaf. Hij zweeg een moment. „Ik ben geen voortvluchtige crimineel,” voegde ze er nog aan toe.

„Daar ging ik niet van uit. De zaak is deze. Enkele jaren terug ben ik met mijn vrouw hier komen wonen. We wilde graag rust en ruimte na ons hectische leven. Vorig jaar, we waren juist op orde met verbouwingen en dergelijke, we waren gereed om gasten te ontvangen. We wilde een soort vakantieverblijf starten voor mensen die het hard nodig hadden...” Hij zweeg even. Dan:

„Toen kreeg mijn vrouw een hersenbloeding. Ik heb al diverse keren hulp gehad, maar ze zijn nooit lang gebleven. Mijn vrouw is namelijk niet meer dezelfde als vroeger. Lichamelijk niet, maar ook haar karakter lijkt veranderd. Het is vrij zwaar om voor haar te zorgen, vrees ik.”

„Een proeftijd van drie maanden,” stelde ze voor, met in haar achterhoofd de gedachte dat ze in die tijd misschien wel ander werk kon vinden. Hij reageerde opgelucht, en het feit dat ze hem vertelde dat ze haar vierjarige dochter meebracht was geen enkel bezwaar. „Een beetje levendigheid kunnen we hier wel gebruiken,” had hij gezegd.

Nu in haar hotelbed vroeg Lynette zich voor de zoveelste keer af waaraan ze was begonnen.

Zeer waarschijnlijk was het een ouder echtpaar dat de laatste jaren van hun leven nog wat van hun vrijheid wilde genieten. Zoals veel Nederlanders hadden ze een woning in Frankrijk gekocht en alle schepen achter zich verbrand. En dan overkwam hen een ramp. Veel vrienden zouden ze nog niet gemaakt hebben. Waarschijnlijk woonden ze eenzaam en was het er saai. Zijzelf zou wel een poosje door de zure appel heen bijten, maar hoe zou het met Mirte gaan?

In elk geval, ze had gekozen en kon voorlopig niet terug naar Nederland. Uiteindelijk viel ze toch in slaap maar ze was vroeg weer wakker. Nu was dat niet erg, want ze was nog niet op de helft van de reis en ze wilde niet nog een keer overnachten.

Het beloofde een mooie dag te worden. De zon kwam juist boven de heuveltoppen en zette alles in een onwezenlijk licht. Het pleintje voor het hotel was omzoomd door platanen. Toen ze uit het raam keek zag ze een fietser met twee stokbroden onder zijn snelbinders. Ach ja, dit was het echte Frankrijk. Ze was met Sander in mondaine oorden geweest, zoals Monaco en Saint Tropez. Evenals op de Canarische eilanden en op Rhodos. Maar al die gebieden werden overstroomd door toeristen. Althans de plaatsen waar zij kwamen. Sander had nooit de behoefte gevoeld de stilte op te zoeken.

Ze bestudeerde de routekaart. Ze moest in elk geval Clermont Ferrand passeren. De familie Rietkerk woonde op de grens van de Ardeche en Auvergne. Als ze uit het raam keek zag ze een licht glooiend landschap. De man had haar in een mail laten weten dat hij in een berggebied woonde, soms vriendelijk, maar met onverwacht omhoog schietende pieken. Het gebied was tamelijk ongerept maar het oude stadje Le Puy was in een klein uur te bereiken. En dat was een zeer drukbezochte plaats.

Terwijl Lynette al deze informatie nog eens doorlas viel haar op dat hij haar blijkbaar toch duidelijk had willen maken dat hij in een afgelegen gebied woonde.

In elk geval voor Sander was ze onvindbaar dacht ze. Eigenlijk voor iedereen. Cindy kon haar telefonisch bereiken maar die was dan ook de enige. Voor haar vrienden en collega's was ze zo'n beetje van de aardbodem verdwenen. Met een lichte zucht stond ze op. Ze zou maar eens gaan

douchen voor ze helemaal in mineurstemming raakte. Toen ze weer in de slaapkamer kwam was Mirte wakker. Ze lag met grote ogen om zich heen te kijken, maar had het nog niet gewaagd om op te staan. De opluchting op haar gezichtje toen ze haar moeder zag ontroerde Lynette. „Ik dacht dat je weg was,” zei het kind.

Lynette hield haar even dicht tegen zich aan. „Natuurlijk was ik niet weg. Zonder jou ga ik nergens heen.”

Wat later kregen ze in een sober, wat ouderwets ingerichte ruimte het ontbijt voorgezet. Dit bestond uit een klein stokbrood, twee croissants, boter en jam. Daarbij kon ze kiezen uit koffie of thee. Lynette dacht aan de uitgebreide buffetten die haar in hotels werden voorgezet toen ze samen met Sander was. Sander zocht voor hun vakantie altijd de meest luxueuze accommodatie uit. En nog ging hij soms vragen om een bepaald soort beleg, andere broodjes of een andere smaak yoghurt. Ze had zich vaak voor hem gegeneerd. Ze maakte een croissant klaar voor Mirte, vroeg zich af of het onvermijdelijk was dat ze regelmatig aan Sander dacht. Dat wilde ze helemaal niet. Ze wilde hem niet meer in haar leven en ook niet in haar gedachten. Maar het zou wel slijten als ze eenmaal aan een totaal ander leven begon. Dan kreeg ze zoveel nieuwe indrukken dat er geen ruimte zou zijn voor herinneringen. De gedachte dat ze waarschijnlijk kwam te wonen bij een ouder echtpaar in een afgelegen gebied duwde ze van zich af. Ze was jong, ze had een auto ze kon er zelf op uit gaan.

Lynette wist echter ook dat het niet was wat ze prefereerde, in haar eentje in een vreemde omgeving vertier zoeken. Ze had een leuke baan en prettige collega's achtergelaten. En dat alles door Sanders schuld.

Ze moest nu echter proberen met een positieve instelling te kijken naar wat deze dag haar zou brengen. Het was prachtig weer. „We gaan rijden,” zei ze opstaand.

Jerôme Rietkerk harkte het pad voor zijn huis wat aan en keek om zich heen. Het was nog vroeg en hij genoot van de stilte. Even niet de soms zeurende stem van Sigrid. Hij schaamde zich gelijk voor die gedachte. Als er een het moeilijk had was het zijn vrouw wel. In een tijd van enkele

minuten veranderd van een aantrekkelijke jonge vrouw, die alles aankon in een hulpeloos schepsel. Op dit moment was de verpleegster bezig haar te verzorgen, zoals iedere morgen. Daarna zou ze, vermoeid van de wasbeurt, even slapen. En dan zou ze hem roepen. Hij zuchtte. Vandaag verwachtte hij die vrouw uit Nederland. Hoe zou ze het hier vinden? Natuurlijk, het was een groot huis, met ruime kamers en voldoende comfort. Daarnaast was er ook nog het gastenverblijf. Hij was nog steeds bezig met de aanleg van de tuin. Maar hij had er geen haast mee. Hij had alle tijd van de wereld. Hij streek door zijn donkere haar. Ze hadden zulke grote plannen gemaakt, Sigrid en hij. Op zijn vijfentwintigste was hij al hoofd van een computerbedrijf en verdiende massa's geld.

Sigrid was psycholoog en haar praktijk begon te lopen toen Jerôme's vader overleed en veel geld naliet. Zijn moeder was al jaren terug vertrokken toen bleek dat zijn vader een spierziekte had. Ze kon dat niet aan beweerde ze. Ze had alle banden met haar gezin verbroken en was met een rijke Zwitser naar diens land vertrokken. Jerôme had haar een bericht gestuurd in verband met het overlijden van haar ex man. Ze had een kort briefje gestuurd dat ze niets meer met haar verleden te maken wilde hebben. Maar mocht hij ooit de behoefte voelen haar te ontmoeten dan kon hij naar Zwitserland komen en dan zou ze wat tijd voor hem zien vrij te maken. Jerôme wist dat het nooit zover zou komen. Hij had overigens niet geweten dat zijn vader zo rijk was. Maar het was na de dood van zijn vader gebleken, hij was een zeer vermogend man geworden. Toen was hij met Sigrid om de tafel gaan zitten. Ze waren nu net dertig, wilden ze zo verder leven? Zijn droom van een warm gezin waar je op elkaar kon rekenen, daar was tot nu toe niets van terecht gekomen. Sigrid had lang gearzeld maar was tenslotte toch meegegaan, tijdens zijn zoektocht naar een geschikt huis in Frankrijk.

Ze waren overeengekomen dat Sigrid zou proberen verder te gaan met haar werk. Bijvoorbeeld met mensen die tot rust wilde komen, of na een burn-out therapie nodig hadden.

Ze hadden plaats voor meerdere personen tegelijk, het gastenverblijf zou dan worden verbouwd. Er was veel grond om het huis en hij was ook

begonnen met de druiventeelt.

Jerôme beviel deze vrijheid bijzonder goed. In het weekend trokken ze eropuit naar Le Puy of andere Franse steden in de buurt. Sigrid had haar eerste gasten ingeschreven toen ze die hersenbloeding kreeg. Jerôme dacht niet graag aan die vreselijke ervaring terug. Hij was thuisgekomen en had Sigrid onderaan de trap gevonden. Ze was buiten bewustzijn en hij had onmiddellijk gezien dat het fout zat. Ze was in zoverre bijgekomen dat ze zich weer vrij goed verstaanbaar kon maken. Als ze tenminste niet boos werd. Lopen ging niet meer en haar karakter was dusdanig veranderd dat hij haar soms nauwelijks herkende. Zijn droom van een warm hecht gezin, met enkele kinderen, wonend in een prachtig warm land, viel in een klap uiteen. Toch wilde hij niet terug naar Nederland. Wat had hij daar nog te zoeken. Er was niemand meer van zijn familie. Voor zover hij uit Sigrid wijs kon worden, wilde ook zij geen enkele bekende nog ooit terugzien? Niet zoals ze nu was. Jerôme begreep dat. Een mooie intelligente vrouw en zie wat er van haar was geworden. Vaak dacht hij na over het leven en hoe het nu verder moest. Als je eraan dacht hoe bevoorrecht ze waren geweest en in één klap lag alles in duigen. Wat stelde een mensenleven eigenlijk voor? Er hoefde bij wijze van spreken maar een draadje los te schieten en alles was voorbij. Toch beseft Jerôme dat hij in zekere zin nog niet mocht klagen. Hij kon hulp betalen en financieel kon hij nog steeds doen wat hij wilde. Alleen alles in zijn eentje. Want zijn vrouw was hij naar zijn gevoel kwijt. Ze was Sigrid niet meer. Het leek wel of ze voortdurend woedend op hem was dat hij wel gezond was. Ook de vrouwen die haar verzorgden moesten het vaak ontgelden. En nu zou er dus weer een nieuwe komen. Uit Nederland nog wel. Hij hoopte dat ze niet al te jong was en dat hij een goed gesprek met haar kon hebben. Daar had het hem de laatste jaren aan ontbroken. Een mens zou zijn moedertaal vergeten. Jerôme was op het muurtje gaan zitten dat het eerste stuk van de tuin omheinde. Zijn blik gleed over de heuvels om hem heen en de spitse toppen in de verte. Het lagere land was plaatselijk begroeid met paarse lavendel. Het geel van de zonnebloemen stak daar fel bij af. Hij hoopte dat de vrouw die vandaag zou aankomen deze omgeving zou kunnen waarderen. Want veel meer dan natuur was er niet.

Hij stond op toen hij zijn vrouw hoorde roepen. Het leek meer op een schorre kreet dan op het welluidende 'Jerôme' van vroeger. „Mijn stem is mijn instrument,” zei ze soms.

Het medelijden schoot weer door hem heen. Hij had veel van Sigrid gehouden, maar als er in dat opzicht geen enkel antwoord kwam werd het moeilijk. Misschien hield hij niet meer van haar, in elk geval niet zoals vroeger. Maar hij zou haar nooit in de steek laten. Sigrid had hier tenslotte niet om gevraagd.

Vroeger, als puber had hij al gezworen, zoals zijn moeder zou hij zich nooit gedragen. Dat bracht zoveel verdriet en eenzaamheid teweeg. Tenslotte: in goede en kwade dagen waren ze verbonden. Hij liep op het huis toe, keek nog eens om zich heen. Hij zou Sigrid nu toch moeten vertellen dat er weer iemand in huis kwam om voor haar te zorgen en als gezelschap. Mogelijk zou ze zich vreselijk opwinden, maar hij kon het alleen allemaal niet aan. Als de vrouw in kwestie maar niet te mooi was. Halfweg het tuinpad bleef hij staan. Hij had al eerder gemerkt, mooie vrouwen moesten niet in haar buurt komen. Maar welke mooie vrouw kwam naar zo'n afgelegen plaats om verzorgend werk te doen. Met een rimpel in zijn voorhoofd ging hij naar binnen. Misschien was hij te impulsief geweest. Wat wist hij van de nieuwe huisgenoot?

Lynette vond de afstand flink tegenvallen. En Mirte des te meer. Daarom stopte ze wat vaker dan ze van plan was geweest. Het gevolg was dat ze de laatste kilometers in het donker moest rijden. Het laatste stuk was een tweebaansweg en het leek niet raadzaam andere auto's te passeren. Het was eigenlijk niet meer dan een wat breed uitgevallen B-weg. Veel verkeer was er overigens niet. Hoewel ze de route zo ongeveer uit haar hoofd had geleerd begon ze zich toch af te vragen of ze niet beter kon keren en proberen een slaapplek te vinden in een van de kleine stadjes die ze na Le Puy gepasseerd was. Maar alles had er zo uitgestorven uitgezien. Toen een auto haar tegemoet kwam week ze zoveel mogelijk naar rechts. De bestuurder seinde met zijn lichten en haar hart bonsde. Wat wilde hij van haar. Het was hier wel erg eenzaam. Toen de auto naast haar stopte,

probeerde ze weer op de weg te komen, maar ze was min of meer klem gereden. Toen zag ze dat hij het raampje omlaag draaide. Er zat niets anders op dan te luisteren wat hij te zeggen had. Hij hoefde geen kwaad in de zin te hebben en ze kon hem naar de weg vragen. „Bent u op weg naar de familie Rietkerk?” vroeg hij tot haar verbazing in het Nederlands.

„Ja. Kent u hen?”

„Ja, beter dan wie ook. Ik ben Jérôme. Ik vreesde al dat u hier aan het ronddolen was. In het donker is het moeilijk te vinden. Ik zal nu achteruit rijden en bij de uitsparing keren, zodat ik voor kan rijden. En welkom.” Hij stak zijn hand naar haar uit en ze legde de hare erin, een beetje overdonderd door deze onverwachte ontwikkeling.

Even later reed ze achter de andere auto aan. Dat was een terreinwagen en ze begreep dat dat hier geen overbodige luxe was. Kon dit werkelijk haar nieuwe werkgever zijn? Jérôme, zo heette hij immers. Zij had een ouder iemand verwacht. De gedachte dat er iemand zou zijn die wat leeftijd betreft haar vader kon zijn, was een geruststellend idee geweest. Maar misschien was deze man wel een zoon of een ander familielid. Ze had helemaal niet naar de samenstelling van het gezin gevraagd. Eigenlijk niets voor haar om zo impulsief te handelen. Maar het feit dat ze zich niet meer veilig voelde in haar eigen huis was daar debet aan.

Na een ritje van ongeveer tien minuten draaide de wagen voor haar rechts een openstaand hek in. Er brandde een lantaarn aan het hek maar veel kon ze niet zien. De wagen stopte voor een breed terras waar eveneens een lamp brandde. Lynette stapte uit. De stilte na het gebrom van de motoren was intens. Het enige wat ze hoorde was het getjirp van krekels. De man sloot zijn wagen af en kwam naar haar toe. „Nogmaals welkom. Ik heb tot het laatst getwijfeld of je zou komen.”

„We hadden een afspraak,” zei Lynette kalm.

„Natuurlijk. Maar ik heb inmiddels ervaren wat afspraken soms waard zijn.”

„U bent dus degene die de oproep heeft gedaan,” zei ze, nog steeds een beetje verbaasd.

„Ja. Ik kan er niets anders van maken. Maar ik stel voor dat we morgen verder praten. Je zult wel moe zijn. Zal ik je dochter overnemen?”

„Nee, want als ze wakker wordt schrikt ze teveel. „Lynette dook in de auto en tilde Mirte in haar armen. Het kind hing zwaar tegen haar aan en ze wankelde even.

Ze voelde de blik van de ander maar weigerde haar dochter af te geven. De man tilde daarop een koffer en haar weekendtas uit de auto.

„Laat de rest maar tot morgen,” stelde ze voor.

„Je hebt gelijk, er is morgen tijd genoeg.”

„Ik denk niet dat dieven of inbrekers ooit deze kant uitkomen,” zei ze, terwijl ze hem naar binnen volgde.

„Nee, wat dat aangaat wonen wij hier veilig.” Hij opende een deur aan het eind van de gang.

„Je slaapkamer is beneden. Van ons allemaal trouwens. Door de toestand met mijn vrouw, komen we zelden boven. „Ze knikte maar ging er verder niet op in. Ze wilde nu alleen maar liggen en in haar eentje alles overdenken. „Wil je nog iets drinken?” vroeg hij. „Koffie, een glas wijn misschien?”

„Thee?” aarzelde ze.

„Natuurlijk, thee kan ook.” Hij knipte het licht in haar kamer aan en verdween toen.

Lynette ging met Mirte op haar arm op de rand van het bed zitten. Uiteindelijk was ze dus bij een vrij jong stel terecht gekomen. Ze kon nu nog niet inschatten of dit positief dan wel negatief zou uitpakken.

Ze keek om zich heen. De kamer was keurig, met frisse dekbedden en heldere lakens. Twee bedden stonden naast elkaar en nog een tegen de wand,. Ruimte genoeg dus. Mirte zou ze vannacht naast haar te slapen leggen. Dat zou het kind geruststellen. Zijzelf vond het trouwens ook prettig.

Voor het raam dat een kiertje openstond, hing dunne vitrage die zachtjes bewoog. In een mand lag gedroogde lavendel die nog steeds geurde. Er was een ruime kast en een kaptafel met een grote spiegel. Ze stond op en legde Mirte voorzichtig in bed, trok alleen haar schoenen uit. Mirte bewoog,

mompelde iets en zocht naar haar knuffel. Lynette legde Puppy tegen haar aan en met een diepe zucht sliep Mirte verder. „Wat een rijk bezit,” klonk het vanuit de deuropening.

Ze keerde zich snel om. Hij had een blad bij zich met twee kopjes thee en een schaalje biscuit. „Ik vroeg me af of je nog iets wil eten,” zei hij.

„Dat komt morgen wel,” zei ze in de hoop dat hij weg zou gaan. Maar hij ging in een van de rieten stoeltjes zitten. Ineens begreep ze dat hij blij was dat er iemand was waarmee hij kon praten. Lieve help, hij wilde niet alleen hulp voor zijn vrouw, maar ook gezelschap voor zichzelf. Lynette vroeg zich af hoe hij zich een en ander had voorgesteld, maar besloot dat de volgende dag vroeg genoeg was om alles onder ogen te zien.

Ze ging tegenover hem zitten en dronk met kleine slokjes van de sterke thee. „Is het wel goed?” vroeg hij. „Ik zet zelden thee. Er wordt hier meestal iets anders gedronken.”

„Wijn,” zei ze.

„Onder andere.” Ze knikte, nam een hapje van een biscuitje. „Dat zal vast niet het enige zijn waaraan ik zal moeten wennen,” zei ze.

„Ik hoop van harte dat je het hier naar je zin zult hebben,” zei hij.

Ze antwoordde niet. Ze kon hem nu nog niet zeggen dat het wel in orde zou komen. Eigenlijk wilde ze het liefst gaan slapen, maar ze kon hem toch moeilijk wegsturen. „Ik hoop dat het lukt met je dochter,” zei hij dan. Er is om het huis ruimte genoeg en ik zal wat speeltoestellen voor haar kopen. Maar als ze andere kinderen mist, die zijn hier niet. In een plaats in de buurt is wel een opvang voor kinderen, daar zitten ook enkele Nederlandse kleintjes. Maar de meeste zijn natuurlijk Frans.”

„Ik kan dat nu, een uur nadat ik hier ben gearriveerd nog niet allemaal overzien,” zei ze een beetje kribbig.

Hij stond op. „Sorry. Ik ben zo blij dat ik eens met iemand kan praten dat ik alleen aan mezelf denk. Je hebt gelijk, het komt allemaal wel. Ik hoop dat je goed slaapt. Je kunt de deur op slot draaien als je dat prettig vindt.”

Lynette aarzelde keek naar de gesloten deur. Zou het op een belediging lijken als ze de sleutel omdraaide? Zou hij dan denken dat ze hem niet vertrouwde? Aan de andere kant, ze kende deze man niet, wist niet eens wie

hier nog meer woonde. Ze zou zich toch prettiger voelen. Dus voor ze in bed stapte draaide ze de deur op slot.

Jerôme, beneden in de stille kamer, hoorde het en glimlachte vaag. Ze was een verstandig Hollands meisje. Of vrouw eigenlijk, hoewel ze er erg meisjesachtig uitzag. Lief zag ze eruit. Hij zuchtte. Hij wist dat hij in de gevarenhoek zat als hij zo ging denken.

Maar nadat Sigrid dit was overkomen had hij nooit meer een goed gesprek kunnen voeren. De meisjes die hij over de vloer had gehad waren Frans. Hij sprak de taal goed, maar het voelde niet zo als zijn eigen taal. Hij moest echter voorzichtig zijn. Hij wilde niet dat deze jonge vrouw het gevoel kreeg dat hij haar claimde.

Hij stond op en ging de kamer van zijn vrouw binnen. Ze sliep, zoals gewoonlijk om deze tijd.

Hij keek naar het zo geliefde gezicht en de tranen sprongen hem in de ogen. Arme Sigrid. Haar mond was aan één kant een beetje scheef en er liep een straaltje speeksel uit dat hij voorzichtig wegveegde. Sigrid had slechts één keer in de spiegel gekeken, sinds haar dit was overkomen. Toen was ze heel hard gaan schreeuwen en hij had niet anders weten te doen dan haar in zijn armen houden. Maar ze had met haar goede hand naar hem geslagen en sindsdien had hij het gevoel dat ze hem haatte. En hij? Hij had van haar gehouden en die liefde was niet verdwenen omdat ze uiterlijk was veranderd. Haar karakter was hem vreemd geworden.

In het begin had hij gehoopt dat zij weer zichzelf zou worden. Maar de dokter had hem weinig hoop gegeven. Hoe kon hij van een vrouw houden waarmee hij niet meer redelijk kon praten en die regelmatig tegen hem begon te schreeuwen. Hij boog zich nu over haar heen en trok het dekbed wat hoger. Dan verdween hij naar zijn eigen kamer. Eerst hadden ze nog in hetzelfde vertrek geslapen. Maar in het begin was Sigrid zo onrustig geweest, dat er een nachtzuster moest komen. Hij sliep in één van de bedden op hun vroegere slaapkamer, terwijl Sigrid in een hoog ziekenhuisbed lag. En zo zou het wel blijven. Enkele mensen hadden aangeraden haar naar een verpleegtehuis te brengen. Maar de voorzieningen in Frankrijk waren niet zoals in Nederland. Trouwens het dichtstbijzijnde

verpleegtehuis was 150 kilometer verderop. Dat kon hij niet over zijn hart verkrijgen. Hij kon haar niet zomaar wegdoen. Een andere mogelijkheid was teruggaan naar Nederland en daar opvang zoeken. Maar hij wilde hier niet weg. Hij hield van deze omgeving. Dus had hij gekozen voor verzorging thuis. Gelukkig kon hij dat betalen. Maar hij vroeg zich soms af hoelang dit nog zou voortduren. De vrouwen kwamen en gingen. Bijna niemand was tegen het humeur en de woedeaanvallen van Sigrid opgewassen. Hoe zou het met deze Lynette gaan? Hij zou haar in elk geval moeten waarschuwen.